

Gemeente van onze Here Jezus Christus,

In de brief aan de Hebreëen staat een heel bijzondere oproep:

Houd de gastvrijheid in ere, want zo hebben sommigen zonder het te weten engelen ontvangen.

Abraham geeft een prachtig staaltje van deze gastvrijheid.

Met plezier vertelt de Bijbelschrijver hoe Abraham dat deed en hoe hij zelfs meer dan een engel op bezoek kreeg.

Met begint met de veelzeggende opmerking:

De Heer verscheen opnieuw aan Abraham bij de eiken van Mamre.

De lezer weet het nu.

Maar Abraham zelf heeft nog geen enkel idee.

Abraham zit voor zijn tent te doezelen op het heetst van de dag.

En dan opeens.

Abraham schrikt uit zijn sluimer op en kijkt omhoog

Daar staan drie mannen

Ze blijven staan.

Dat is in het Oude oosten hetzelfde als aankloppen.

Meteen komt er een bedrijvige haast in het verhaal.

Abraham de gastheer.

En let op wat hij zegt:

niet – heren waarmee kan ik u helpen en helemaal niet: wat willen jullie,

Nee, Abraham presenteert zich hier als degene die een geschenk ontvangt,

Mijn heer, als ik nu genade gevonden heb in uw ogen, ga dan uw dienaar toch niet voorbij.

Wie ben ik dat ik gastheer mag zijn.

Je kunt een bezoeker als vreemde en als indringer ervaren.

Of: Je kunt een gast ook zien als iemand die je behoort te helpen.

Maar Abraham ontvangt zijn gasten als een cadeautje

Wat zit daar achter.

In de eerste plaats was een vreemdeling kans op afwisseling en op nieuws uit andere streken. Bovendien was in die tijd en cultuur zonder een beschermende overheid onze overnachtingsmogelijkheden gastvrijheid een hoeksteen onder het leven.

Je zou zelf maar eens vreemdeling en reiziger zijn.

De gast als geschenk - daar zit toch ook dit oeroude besef achter:

Wie weet, wie mij met een bezoek vereert.

Het besef: *zonder het te weten kunnen we een engel huisvesten.*

En dan komt er *echt* iets nieuws je huis binnen en leven binnen.

Zo was ik ooit met een groepje te gast bij een oude vrouw in Hongarije.

Zij zette ons een overvloedig maal voor. Dat kostte haar een maand droog brood.

Weigeren was uitgesloten want:

Ik ontvang mijn gasten zoals ik de Here Jezus zelf zou ontvangen.

Want hij heeft toch gezegd

Toen ik honger had, gaven jullie mij te eten. Toen ik dorst had, gaven jullie mij te drinken. Toen ik een vreemdeling was, namen jullie mij in huis

Wat een manier om tegen gasten aan te kijken.

Ook als gemeente.

Zie het maar eens zo: wie hier onze aula binnenkomt, zoekend, aarzelend, vreemd, in die man die vrouw die jongere is het de Here Jezus die binnenkomt.

Zo gaat een oud verhaal dat ooit zwarte man op zondagochtend voor de dichte deur van een kerk stond, Verdrietig en aangeslagen omdat hij niet werd toegelaten

En dat toen de Here Jezus naast hem stond en zei:

Broeder ik weet ervan, ik ben hier ook niet welkom.

Zie ik sta aan de deur en ik klop.

Ondertussen weet Abraham niet half hoe groot het voorrecht is om gastheer te mogen zijn van deze drie gasten.

Oosterse wellevend ontvangt hij hen met een bescheiden aanbod: als hij heel bescheiden een beetje water, schaduw en rust, een beetje eten.

Zo verleidt hij zijn gasten om vrijmoedig zijn aanbod aan te nemen.

Hun antwoord is kort en duidelijk

Doe zoals u gesproken hebt.

Dat is de taal van een superieur

Weer iets dat opvalt.

Abraham komt in de benen en zet alles in beweging.

Vers brood is de verantwoordelijkheid van Sarah.

Het vlees bereiden, mannenwerk, Abraham zoekt het beste kalf uit zijn dienaren moeten er iets lekkers van maken.

De hoeveelheden brood en vlees zijn veel te veel voor slechts drie mannen.

Daarmee slaat Abraham twee vliegen in één klap

1. De garantie dat zijn gasten niets maar dan ook niets te kort komen

En

2. Het wordt een feestdag voor het hele huis.

Gasten ontvangen is zo voor iedereen een feest!

Bij de maaltijd blijft Abraham toe zien hoe als naar wens van zijn gasten verloopt.

Ook dat heb ik letterlijk zo meegemaakt met de gastvrijheid in Hongarije

Tot nu toe was het een gewoon mooi verhaal van gastvrijheid.

Maar dan neemt de geschiedenis een verrassende wending

Tegen alle zeden in vraagt de vreemdeling naar de vrouw van Abraham

Waar is Sara, uw vrouw?

Dat deed men niet.

Sara hield zich niet voor niets verborgen in haar tent.

Maar hoe weet deze vreemdeling haar naam?

Ook zo raak en pijnlijk.

Want het huwelijk van Abraham en Sara, hoe goed ok,

Werd overschaduwde door kinderloosheid.

En dat was voor Sara persoonlijk in de beleving van haar cultuur meer dan een gemis, het was een gebrek en een schande.

Plus een felle aanvechting van hun geloof in God.

Zijn belofte van kinderen had hen doen weggaan uit hun eigen land.

Maar die belofte on vervuld gebleven
En nu is het te laat.

Waar is Sarah, uw vrouw.

Ik hoor er een echo in van die eerste roep van God vlak na de zondeval:

Adam waar ben je.

God die ons juist daar opzoekt, waar wij vast zitten,

Waar wij ons schamen,

Waar wij onze strijd hebben,

Waar wij bitter worden.

Sarah waar ben je.

Sarah tot in het diepst van haar ziel gekwetst

Haar kinderloosheid lag tussen haar en God in

En misschien ook wel tussen haar en Abraham.

Waar is Sarah, je vrouw

Misschien was Abraham zijn vrouw ook wel kwijt

De pijn en de teleurstelling stonden misschien wel bitter tussen hen in.

Het antwoord van Abraham is kort.

Verrast

Getroffen

Afwachtend,

Daar, in de tent

Er begint iets te dagen bij Abraham.

Dit zijn geen gewone gasten.

De verteller zegt: En Hij, enkelvoud, zei

Van de drie gaat de verteller abrupt over op de een.

Met die één gaat het gesprek ook verder.

Die Een die zich openbaart als de Ene Heer.

Als God.

Dat wordt nu duidelijk

Want Hij antwoordt met een plechtige belofte,

Zeker kom ik over een jaar terug.

En dan zal Sara, uw vrouw, een zoon hebben!

Zo'n woord dat de tijd even stilzet.

Dat zoveel wakker roept

Zo buiten de werkelijkheid.

Zo op de pijnlijke plek

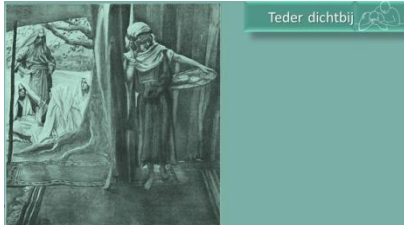
Dit is of een wrede grap of...

Dan verschuift het beeld naar haar om wie het gaat.

Die buiten beeld bleef.

Maar wel had meegeluisterd.

Sara

Een oude vrouw,
Haar laatste ongesteldheid lag al in een grijs verleden.
En dan toch zwanger worden?
Diep in haar welt een lach naar boven.
Een bittere cynische lach.

Iemand zei: de mens is het enige schepsel dat kan lachen.
Net als God zelf, een prachtige gave.
Lachen zoals het staat in Psalm 126
*Toen de HEER het lot van Sion keerde,
Was het of wij droomden, een lach vulde onze mond,
Onze tong brak uit in gejuich.*
Dat lachen is gezond.
Maar er is ook het lachen dat bitter is, cynisch, het lachen van het ongeloof,
Dat lachen dat vaak ook een stukje zelfbescherming is.
Laat me niet lachen, zeg.
Zo'n lach waarbij de ogen je verraden, want die doen volstrekt niet mee.
Die lach komt in Sara op

Ze ziet het al voor zich.
Zullen wij weer vrijen als een jong stel?
Ik ben verwelkt en mijn man is oud.
Sara zegt het scherp en bitter.

Daarop openbaart de gast zich werkelijk als degene die Sara echt kent.
Die weet wat er ook diep in u jou en mij leeft
Die hoort wat niet te horen valt
Die ziet wat niemand anders ziet.
Die bittere lach diep van binnen.
Waarom lacht Sarah daar en vraagt: zal ik in mijn ouderdom nog een kind baren.
Wat is dit liefdevol en ontdekkend.
Natuurlijk schrikt Sarah.
Iemand die zo door je heen kijkt
Wie is hij?
Maar tegelijk: hoor hoe liefdevol en hoffelijk de Here de reactie van Sarah weergeeft
De bitterheid is er uit weg en de hoop klinkt er in door.

Van een bitter cynische reactie maakt de HEER het tot een nieuwsgierige reactie, Het bittere ongeloof in Sarah wordt door de HEER omgeduid tot vragend geloof Wat potdicht zat, opent Hij.

Zou ik ook werkelijk baren, nu ik oud geworden ben

Op die open haast kinderlijk nieuwsgierige vraag, geeft de HEER nu ook zelf het antwoord.

Want het is geen vraag is die het moet doen met wat wij als mensen weten en kunnen,

Het is een vraag die mag rekenen met God.

Met dit heerlijke antwoord:

Dat geweldige antwoord: *Is ook maar iets voor de Here onmogelijk?*

Zou er iets voor de HEERE te wonderlijk zijn?

Wat Hij wil, gebeurt

Wat Hij zich voorneemt, zal gelukken.

De beloften die Hij geeft, zijn onvoorwaardelijk en zullen vervuld worden.

Als de Here **A** zegt, zegt Hij ook **B**.

Op de vastgestelde tijd, over een jaar, zal Ik bij u terugkomen, en Sara zal een zoon hebben!

Nu Sara beseft dat het de Here is, ontkent ze haar lachen.

Zo menselijk. Haast een reflex,

Het is ook een begin van ontspanning

De bitterheid verzacht

Ik hoor er in het hunkeren naar het '*en toch*' van het geloof

Zo geconfronteerd met de Here zelf

ontdek je opeens hoe totaal misplaatst je bitterheid was ,je klein geloof, je ongeloof,

hoe zondig het eigenlijk is.

Nooit kan het geloof te veel verwachten

Des heilands woorden zijn gewis.

Die hoop mag al onze bitterheid verzachten

Komt, reisgenoten, 't hoofd omhoog!

In het antwoord van de Here - *Je hebt wel gelachen* - zitten weer twee dingen:

Hij bevestigt dat ze wel degelijk gelachen heeft

Maar tegelijk wordt dit lachen in een nieuw licht gezet.

Het licht van: *voor God is niets onmogelijk*

Het *lachen uit bitterheid* wordt veranderd in een lachen uit verlossing.

Wat een heerlijke geweldige gezonde lach zal er komen op het moment dat Sara haar eigen pasgeboren zoon in haar armen mag nemen

Die zoon krijgt dan ook de naam: met een lach **Izaäk**

en Sarah zal dan ook als het zover is, uitroepen:

God heeft gemaakt dat ik kan lachen, 'en iedereen die dit hoort zal met mij mee lachen.(cp.21: 6)

Zo is onze God en Heer.

Zo mogen wij ook met al onze vragen in het leven staan.

Vragen, aanvechtingen, twijfels die ons ook van binnen zo moe wanhopig en bitter kunnen maken.

Potdicht

Laten we dan weten van God die niet te groot was om zo gewoon zo heel dichtbij, zo liefde vol, zo zoekend bij Abraham en Sarah te komen.

Hij kwam bij ons heel gewoon

De zoon van God als menszoon

Jezus, die gast werd van een Zacheus en blij uitroept ook deze tollenaar is toch een echte zoon van Abraham. En die blijdschap bevrijdt Zacheus van zijn geldverslaving

God die zo laat zien hoe hij het liefst met ons mensen wil omgaan

Gewoon samen met ons eten

Om ons leven te delen.

Hij in ons en wij in Hem

Hij in onze bitterheid

Wij in zijn blije hoop.

Net als bij Sarah wil Hij de meest pijnlijke bittere vragen verzachten en openen tot een door je tranen heen weer durven hopen.

De Heer sluit de deur voor je diepste angsten.

En opent de deur naar de hoop.

Ondanks alles en dwars door alles heen.

Hij zegt:

Zoon van me

Dochter van me

Ik weet ervan, ik weet alles van je.

Maar kijk met mij mee naar het kruis

Kijk naar dat brood dat voor je ogen gebroken word en denk aan het lichaam van mijn zoon dat voor jou werd geofferd

Kijk naar de wijn die uitgegoten word en denk aan het bloed van mijn Zoon dat Hij ook voor jou heeft vergoten

Kom bij me

Kom aan mijn tafel

Eet en drink

Ik verzeker je

Het komt goed met jou.

Zou voor de Heer iets te wonderlijk zijn?

Amen.

